

lige Grundlag for Dannelsen af disse Sagførerraad, og at vi ogsaa maa have Overfagførerraadet som en nødvendig Forbindelse mellem dem, og at det, forsaavidt man overhovedet gaar ind paa denne Ordning, ogsaa kan blive nødvendigt at tage disse Overfagførerraad med. Men det var jo ogsaa netop dette, at man kun kan indføre Ordningen med denne Lempelse, hvorved der stilles en overordnet Myndighed overfor de enkelte Sagførere, som altsaa kan komme til at fremtræde som en overordnet Autoritet, der kontrollerer dem, istedetfor at de skulle kontrollere sig selv indbyrdes, som er en af de Grunde, der bevirke, at jeg ikke ser saa klart med Hensyn til dette Forholds Ordning, og hvorledes det vil virke ogsaa overfor Sagførerne selv, at jeg paa dette Stadium tør udtale mig mere bestemt derom. De øvrige Punkter, den høitærede Justitsminister fremhævede angaaende den mulige Forstjæl mellem Betingelserne med Hensyn til Studere og ustuderede Jurister, vil der jo paa et senere Stadium blive Leilighed til at overveie. Men det forekommer mig dog, at naar der til Fordel for de Ustuderede taler Hensynet til den betydelige praktiske Færdighed, maa dog det theoretiske Grundlag, som jo de studerede Jurister have i Langt større Mængde, paa den anden Side tale til Fordel for dem. Det er kun disse Punkter, jeg vil fremhæve.

Justitsministeren: Jeg finder mig blot foranlediget til et Par Ord, nemlig angaaende dette, at jeg vilde have bedet den sidste ærede Taler, hvis jeg dengang havde kunnet falde ham i Talen — hvilket jeg imidlertid ikke gjør, fordi det strider imod god Orden — om at læse et Par Linier videre i Motiverne, dengang han læste op af dem. Det er ganske vist, at der staar i Motiverne, at Sagførerne ere offentlige Funktionærer og som Følge deraf, at de ikke bør underdrages den Disciplinarmyndighed, som ellers Statens Embeds- og Bestillingsmænd ere underlagte; men saa hedder det rigtignok videre: „Om den end efter Omstændighederne bør bevæge sig i andre Former end det disciplinære Tilsyn, der gjælder for andre Embeds- og Bestillingsmænd“. Altsaa, der er jo ikke sagt Andet i Motiverne, end at jeg ikke kan erkjende, hvad der undertiden er paafaaet fra Sagførernes Side, at de principielt skulde være fri for enhver Kontrol. Det er undertiden blevet paaberaabt fra deres Side, at de betragtedes som aldeles frie Næringsdrivende, og at de ikke havde det Mindste med nogen Kontrol at bestille. Det er overfor denne Opfattelse, jeg fremhævede, at som offentlige Funktionærer kunne de ikke fritages for en vis Kontrol, en vis Disciplinarmyndighed, men ved Siden deraf hævdede jeg — og det give jo Motiverne ogsaa Anvisning paa — at denne maa udøves i andre Former end den overfor Embedsmænd, og jeg skal da med Hensyn til dette Punkt, siden jeg er

kommen til at tale derom, blot endvidere tilføie det, at jeg ogsaa anser det for rigtigt, ja for ligesaa rigtigt, at Sagførerstandens Uafhængighed hævdes overfor Domstolene som overfor Regeringen. Det er jo bekendt nok, at det andetsteds, navnlig i Tyskland, tidligere har været Gjenstand for meget alvorlige Klager og vistnok begrundede Klager fra Sagførernes Side, at de vare underkastede et Herredømme fra Domstolens Side, som i høi Grad skadede deres Uafhængighed og Frihedighed. Derfor tror jeg, det er Noget, man heller ikke maa udsætte dem for. Jeg skal ikke opholde Thinget længere med Bemærkninger angaaende Overfagførerraadets Formand og angaaende det Tilfælde, at Overfagførerraadet skulde vælge Medlemmer af Underfagførerraadet, fordi jeg, som jeg før bemærkede, ingen Vægt lægger paa disse Bestemmelser — jeg skal gjerne gaa ind paa andre, isald man ønsker det — og jeg maa ogsaa igjen fremhæve, at jeg aldeles ikke tror, man kan bygge noget videre paa dette Tilfælde, fordi det er et Tilfælde, der maa erkjendes for at være saa overordentlig exceptionelt, at det sandsynligvis slet ikke vil indtræde. Forudsætningen for hele dette Valg er jo, at et Sagførersamfund ikke møder i tilstrækkelig Antal for selv at vælge sine Medlemmer af Sagførerraadet. Kun naar det Tilfælde indtræder, er det, at denne Regel finder Anvendelse, og det maa jo dog vel formodes — skjøndt man kan aldrig være sikker paa Noget i denne Verden — at det ikke let vil indtræde, at et Sagførersamfund skulde have saa liden Interesse for sine Anliggender og Institutioner, at der ikke mødte Folk nok til at foretage Valget. Jeg tror derfor, det er en meget uskyldig og underordnet Bestemmelse, som man, som sagt, meget gjerne kan substituere med en anden, isald man lægger nogen Vægt paa det.

Magen: Dette, at den disciplinære Myndighed efter Omstændighed bør bevæge sig i andre Former, mente jeg, stod i Forbindelse med, hvad der senere kommer, at en saadan Organisation bestaar i de store Kulturlande; men der har man ogsaa en mundtlig Procedure, som letter Kontrollen ved Sagføreren selv, medens vi mangle den og væsentlig ere henviste til at supplere den ved Domstolens Medhjælp. Det forekommer mig altsaa, at efter Omstændighederne hos os kunde man have taget Domstolene med. Vil man saa sige, at Sagførerne bør gjøre os uafhængige af Domstolene, saa svarer jeg, at det kunde jo ogsaa tænkes, at man dannede et Element, sammensat af judicielle Bestanddele og Medlemmer af Sagførersamfundet, saa at de samvirkede med Hensyn til Kontrollen. I saa Fald forekommer det mig, at Uafhængigheden vilde være tilstrækkelig garanteret, og at man paa den anden Side havde en Mulighed for den nødvendige grundige Under-